

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

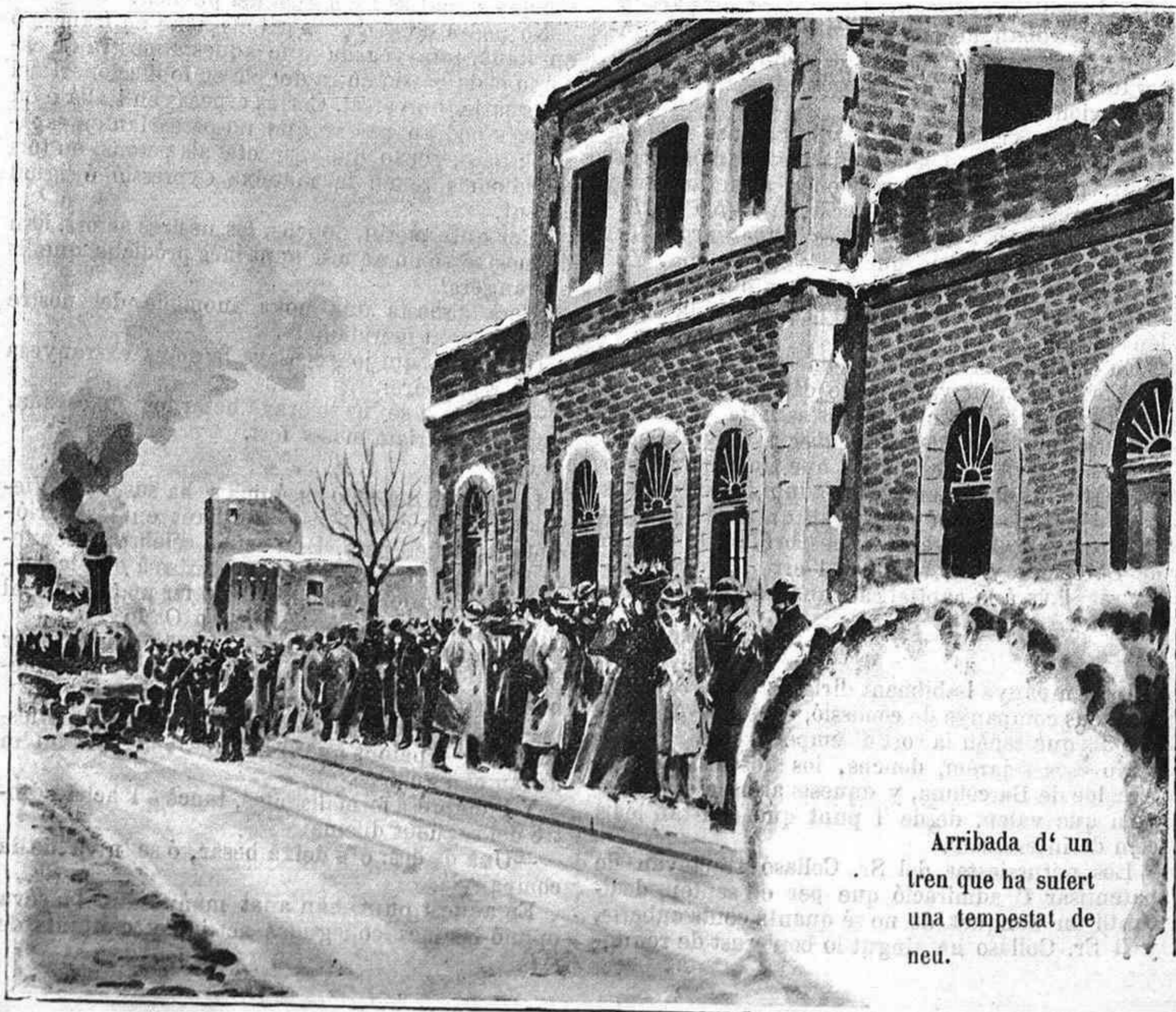
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRPICIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

L' ACTUALITAT

Arribada d' un
tren que ha suferit
una tempestat de
neu.

CRÓNICA

La multitud qu' esperava l' arribada del tren era numerosa, á pesar de no haverse fet preparatius, que aquests no son necessaris quan se tracta del bon éxit de una causa popular.

Cap ho serà aquí tant com l' assumpto de las murallas, ab lo qual se ventilava mes que una qüestió de interessos, una qüestió de dignitat per Barcelona. Y aixís com la capital catalana s' hauria mostrat unida com un sol home en la defensa dels seus drets, contra las extralimitacions de una burocracia exigent atida per qui tenia fam de una gran prima, de la mateixa manera, l' esperit de tots los barcelonins s' ha fos en un sol sentiment de gratitud, proclamant que 'l Sr. Collaso en la present ocasió ha merescut bé de Barcelona.

Tal es la significació del acte del dissapte, acte espontáneo y per lo mateix doblement expressiu.

Lo Sr. Collaso y 'ls seus dignes companys de comissió van demostrar que á Madrid, terra famosa dels aplassaments y de las promesas vanas, també s' pot aprofitar lo temps, quan hi ha energia, decissió y bona voluntat.

* * *

La qüestió plantejada en lo secret de las oficinas, enredada en las telaranyas burocráticas hábilment teixidas, tenint per element l' imposició del *orden y mando*, y per móvil la codicia, hauria tingut un resultat funest per Barcelona y pel mateix Estat.

Portarla á las Corts era tréurela de las tenebras y exposarla á la plena llum.

Desde 'l moment que vá lograse obrirli aquest camí 'l resultat era segur. Los interessos particulars que troban lo seu camp d' acció propici dintre de las quatre parets de una oficina, se veuhen perduts en los espays inmensos de la representació nacional.

Aixís hem vist que mentres Barcelona enviava á las oficinas ahont se tramitava 'l famós expedient, protestas y reclamacions, aquestas eran sempre retxassadas sistemáticamente.—*No ha lugar.—Es improcedente.—Es extemporáneo.*—Tal era sempre la resposta que rebia Barcelona. Y l' expedient s' anava tramitant á gust dels que tant interés tenian en arrancar de la ciutat una suculent tallada.

En cambi á las Corts, los homes mes importants de tots los partits varen ferse cárrech desseguida de la rahó y la justicia que 'ns assistia, y al Congrés vá passar la lley sense discussió, y al Senat encare que vá haverhi algú que tingué á bé impugnarla, 'ls arguments que aduhí serviren sols pera donar mes forsa y relleu als qu' en defensa de la ciutat van alegrarse, fent mes brillant lo triunfo de Barcelona y desvaneixent l' error de que l' Estat regalava á la capital catalana una suma considerable.

* * *

La campanya hábilment dirigida pel Sr. Collaso y 'l séus companys de comissió, es de las que honran als que tenen la sort d' empéndrelas.

No escassejarém, donchs, los nostres elogis al Alcalde de Barcelona, y aquests alguna cosa creyém que valen, desde 'l punt que son tan leals com desinteressats.

Los entussiasmas del Sr. Collaso tractavan de patentisar l' admiració que per ell senten, dedicantli un banquet de no sé quants cents cuberts, y 'l Sr. Collaso ha tingut lo bon gust de renun-

ciar á aquest obsequi, afirmant ab una modestia que l' honra, que 's donava per pagat ab la recepció que 'l poble de Barcelona va dispensarli y ab la convicció que tenfa de que s' havia limitat al compliment del séu deber.

Aquesta resposta es seria y digna de qui l' ha donada.

No es menjant, ni brindant, no es ab l' espuma del xampany, ni ab la gárrula elocuencia dels discursos de sobre-taula com se fabrica y 's referma la popularitat de un home. Aquesta pera ser real ha de tenir bases mes sólidas y duraderas.

Precisament avuy lo Sr. Collaso se troba en la situació mes desembrassada en que may s' ha vist cap alcalde de Barcelona, per empendre ab energia una campanya no dirém de moralitat, pero sí de regularitat, segur de contar ab l' apoyo unánime de la opinió pública.

No hem de dirli nosaltres lo que pot y lo que deu fer: ell mateix ab lo temps que porta de desempenyar lo cárrech y ab la séva clara inteligencia, ho sabrá de sobras.

Si una cosa desitjém de tot cor es qu' en aixó mostri 'l mateix tacto y logri igual fortuna que la que ha obtingut en la qüestió de las murallas.

Aquí á Espanya la qüestió del petó escénich no te cás, perque ó bé las nostras artistas no 'ls admeten ó bé 'ls nostres actors no s' atreveixen á donarlos, ó bé hi ha entre ells la creencia, de que 'l públich no 'ls toleraría.

Pero aquesta creencia, al méu entendre es completament equivocada, y al afirmarho, 'm fundo en que en totas las companyias francesas é italianas que han vingut á Barcelona, los galans y las damas, sempre que l' obra ho requereix, s' han pe-tonejat á gust séu y á gust del públich.

No podrá dirse que 'ls petóns sigan en francés ó en italiá, tota vegada que aquesta mostra de carinyo ó de passió entra de plé en lo diccionari del llenguatge universal. Certas cruasas en italiá ó en francés podran passar que no passarían en espanyol; pero, per lo que respecta als petóns, en tots los idiomas tenen la mateixa expressió é igual accent.

¿Per quín motiu, donchs, los nostres actors, han de mostrarse en aquest punt més pródichs que 'ls extrangers?

¿Será aquesta una nova anomalia del nostre temperament meridional?

Un actor á qui jo exposava la méva extranyesa 'm va respondre:

—Es que si se 'ns tolerava besarnos en escena, pot ser ho faríam massa fort.

* * *

La qüestió del petó escénich s' ha suscitat á Viena y ab gran calor s' está ventilant en los períodichs de aquell país. Una actriu célebre, la senyora Leuthold vá provocarla, negantse á que la besessin davant del públich, per no fer mal d' ulls al séu marit, que com á gelós es un Otelo.

L' actor Ranzemberg qu' es qui la besava, per exigirho aixís la situació de l' obra, no pogué menos de dirli:

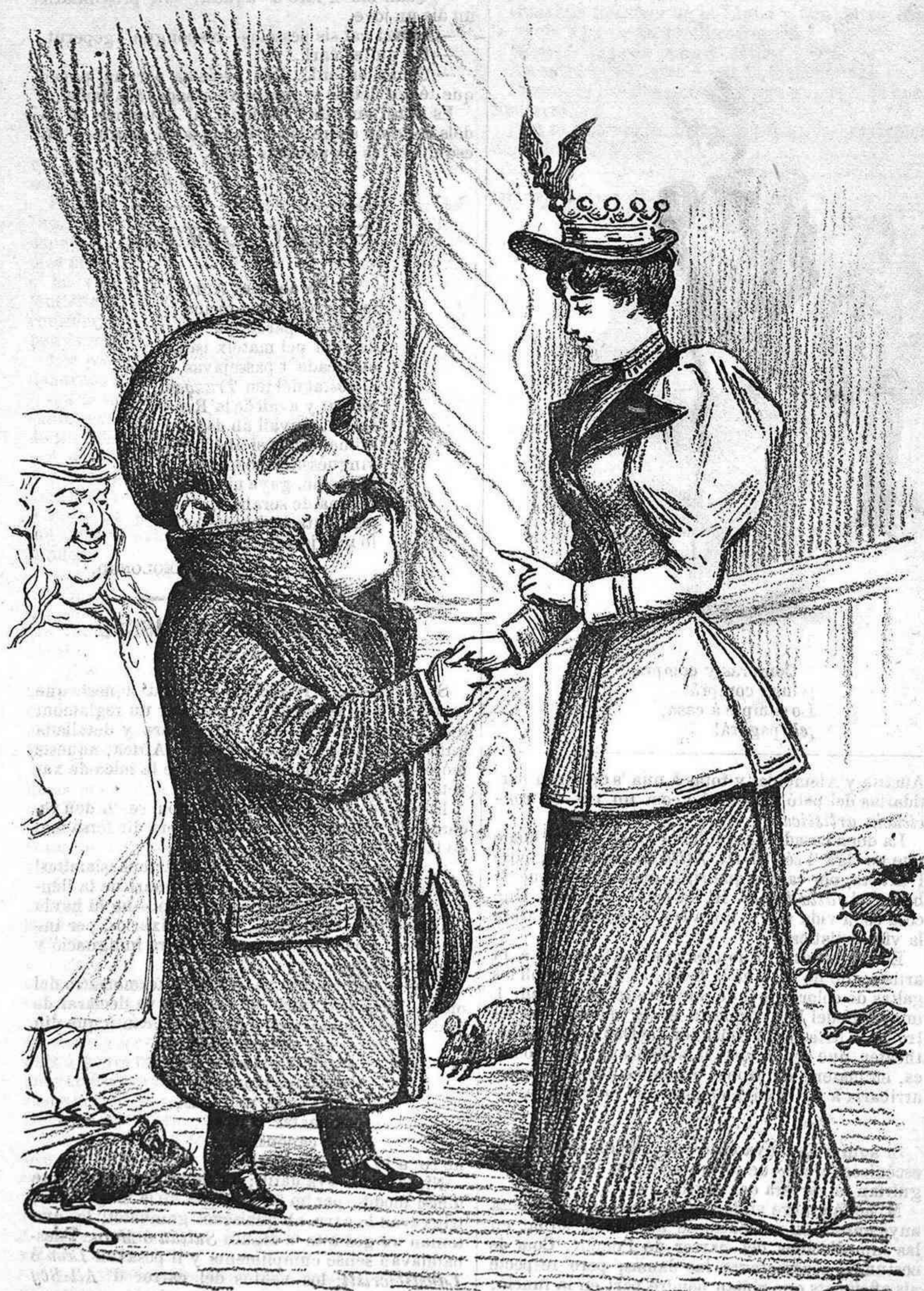
—Per tranquilisar al séu marit ja pot manifestarli que 'ls petons que li faig per obligació, no 'm donan cap gust.

Y l' empresa formalisantse, tancá á l' actriu dintre del següent dilema:

—Una de dos: ó 's deixa besar, ó se 'n vá de la companyia.

En aquest punt, han anat manifestant la séva opinió las mes conegudas actrius y cantants de

L' ARRIBADA DEL ALCALDE

—Don Pep, lo felicito pel éxit que ha alcançat en lo de las murallas. Ara lo que m' agradaria es que 'l mateix interes que ha demostrat ab aixó, lo tingúes en arreglar la casa, que cregui, ¡cregui que va molt malament!

LA VIVIDORA

Compras y compras,
¡vinga comprá!
Lo compte á casa,
jell pagarà!

Austria y Alemania, y totas á una 's declaran partidarias del petó, prenentho com un cas de *conciencia artistica*.

La dona casada que 's deixa besar per un home que no siga 'l séu marit, *falta al séu deber*; pero l' artista, per casada que siga, oposantse á que la besin, hi *falta també*. Hi ha petóns y petóns. Una cosa es la vida real y un' altra cosa molt distinta la vida artistica.

En aquest cas, tot lo més que pot tolerarse á la artista que no vol que la besin, es que s' ompli las galdas de coloret, á fi de no rebre sobre la pell, l' impressió del bés. Aquesta es la solució que ha trobat la Srta. Pepí Glöckner del Deutsches Volkstheater, que per lo vist, si 's dedicava á la política, en materia de trobar fórmulas acomodaticias, arribaria á fer la competencia á n' en Sagasta.

* * *

Si aquí á Espanya entrés lo petó en las costums escénicas, crech que serian molts los joves que seguirían la carrera del teatro.

M' ho fá creure aixís lo que succehia uns trenta anys enrera en un teatro de aficionados, situat en las inmediacions del carrer de Ponent. Com de costum se contractavan las damas; pero respecte als aficionados que volían pendre part en la funció, lluny de rebre cap emolument, encare havían de pagar un tant, segons l' importancia dels papers, per contribuir als gastos de la representació.

Un fuster, geperut per mes senyas, era qui corria ab tots aquests tráfechs, extenent los papers

de home sobre 'l banch de la botiga. Allá anavan los aficionados á escullir el que 'ls feya mes pesa.

—¿Quán me 'n faré d' aquest?—vá preguntarli un dia un jove.

—Aquest val sis pessetas—respongué 'l geperut.

—¡Uy qu' es car!....

—¡Cóm s' entén!.... ¡Sis pessetas per un paper que té dos deliris y quatre abressadas á la dama!....

Es inútil dir que l' aficionat al enterarse de lo dels deliris y sobre tot de lo de las abressadas, vá esquitxar las sis pessetas bitllo, bitllo.

P. DEL O.

PREGUNTA

Lo día de Sant Antoni
festa grossa dels rocins
y tota la parentela
de gent pel mateix istil,
enflocada 't passejaves
al costat del téu *Tranquil*,
amunt y avall de la Rambla,
amunt y avall ab dalit;
talment com si abdós alegres,
vinguéssiu de benehir.
Digasme, gaya nineta,
carona de serafi:
¿Es fantasia ó certesa,
lo que jo vaig presumir.

THEOLONGO.

COMPLICACIONS MORISCAS

Si 'l govern, ó l' arcalde ó algú d' aquests que manan no té la bondat de publicar un reglament que determini d' una manera clara y detallada quin posat hem de fer á la gent d' Africa, aquests moros acabarán per fernos perdre la mica de xaveta qu' encare 'ns queda.

Llavors d' alló de Melilla—tothom se 'n deu recordar—l' *últim figuri* patriótic era dir forsa mal de la familia mahometana.

¡Las hordas del Marroch! ¡Las tribus islamitas!
¡Los salvatjes del Atlas!.... Al diccionari de la llengua—y cuydado que allí hi ha de tot—no hi havia paraulas prou denigrants per rebaixarlos, per insultarlos, per demostrarlos la nostra indignació y 'l nostre despreci.

Tan y tan amunt va pujar lo termómetro del entusiasme patriótic, que si no 's va declarar de real ordre himne nacional aquella cansó que diu

«Al Africa, minyons,

> á matar moros,

> á matar moros;

> al Africa, minyons,

> á matar moros

> ab canóns....»

no se 'n hi va faltar gayre.

Ningú menjava dátils; las donas de sa casa que tenen modos, per no fer la pilota ab la mitja lluna, trinxavan la carn ab qualsevol ganivetot; los que tenian un gos que 's digués *Sultán* ó *Moro*, 'l debatejavan sense cumpliments y li posavan *Leon* ó *Laustibicristi*; los vehíns del carrer d' *All-Bey* mudavan de casa en senyal de protesta.

Semblava talment que anavam á pulverisar la gent sarracena y que dintre de tres ó quatre setmanas no 's parlaria d' Africa sino com d' un continent abolit y tret completament del mapa.

Donchs ara, ja ho veuhen. La truyta s' ha girat, lo blanch s' ha tornat negre, la lluna s' ha convertit en sol... y 'ls moros han ascendit á la categoria de semi-deus.

¡Ay del qui, al parlar d' ells, no 's tregui la gorra! ¡Ay del qui s' atreveixi á fer corre la veu de que Aláh es petit ó la de que Mahoma no tenia gayres modos!

Y tot ¿per qué? ¿qué ha passat? ¿qué ha succehit?

Res. Lo sultan ens ha enviat una embaixada, un boig ha clavat una boleya al capitá de la comitiva... y parin de contar.

Per aquest sol fet, que al *Ninot* ó al carrer del Om passa cada dia, los sentiments nacionals s' han capgirat, y ara 'ns trobém ab que 'ls moros son lo més maco, lo més preciós, lo més respectable que s' ha vist á Espanya desde la vinguda del excellentissim senyor Muza—tractémlo ab la deguda consideració—hasta la mort de 'n Margallo y companys mártirs.

Los papers gubernamentals s' han apressurat á donarnos las instruccions necessarias.

—«Es indispensable halagar á la gent africana» —diuhen cada dia ab lletres ben grossas, pel istil de las que gastan pels anuncis dels morts:— «convé omplirlos d' obsequis, mimarlos, aclamarlos, encantarlos ab los nostres aplausos y las nostras músicas.»

Prou las personas que tenen memoria manifestan la seva extranyesa, y preguntan ab lo major candor:

—¿Per qué tot aixó? ¿Per la bofetada?

—Si, senyors—responen los didots de la ignocencia espanyola:—aquesta tremenda *desgracia* no 's pot remediari sinó apelant á aquests medis heróychs.

—¿Pero qué té que veure la nació ab las opinions ó ab las trompadas particulars d' un individuo? Suposant que l' individuo de la bufa hagués clavat al embaixador moro, no un tanto, sino un tiro, ¿justifica aixó 'l que tot lo país se converteixi al islamisme, y 's posi sabatillas y 's dediqui á llegir lo *Corán* á horas perdudas?

—No hi ha més; s' ha manat aixís, y al que no li agradi, que ho deixi. ¡Pobres de vostés si diuhen respecte als moros una paraula més enllá de l' altra!

¿Qué ha de fer la gent davant d' indicacions tan inesperadas?... Lo qu' es natural: tornarse tarumba.

Tothom diu lo mateix:

—Pero ¿en qué quedém? ¿Hem de fer mala cara als moros ó qué?... Apenas fa un any que 'ls que manan ens axordavan parlantnos del *Cid*, de los laureles de *Tetuan y Wad-Ras*, de las glorias del *Serrallo y los Castillejos*.... Cada dia baixavam al port á veure marxar vapors plens de soldats, que anavan á desgraciari riffenyos; per tot arréu obriam suscripcions y organisavam colectas; lo nostre Deu-vos-guart era: ¡Guerra als moros!....

Y ara, teniu; de cop y volta, sense 'l menor avís previ, ens venen ab la xeringa de que la moda s' ha cambiat y 'ns imposan l' obligació de fraternisar ab aquells mateixos que fa un any havíam de fer corre á cops de culata.

¿No es veritat que fan riure aquestas tamborellas?

Los sentiments del poble espanyol se regulan ab una aixeta.

¿Ahir?... «¡Alséuvos tots contra 'ls moros!»

¿Avuy? «Feu l' amistat als moros!»

Bueno: obehim la consigna del dia y seguim las instruccions que 'ns donan los apuntadors públichs.

Torném á buscar pis al carrer d' Ali-Bey.
Torném á rebatejar los gossos y posémlos *Muley, Sultán* ó *Gurugú*.

Guarnim lo carrer de la Lluna y fém altra cop la pilota ab l' eyna que li correspon.

Menjém figas de moro y dátils.

Assentemnos á terra á tall de mahometans.

Partim lo pa si es precis ab una gumia ó ab una cimitarra....

¡Tot lo que vulguin los que portan la batuta del tinglado patriótic!

NOTAS MILITARS — ULTIMAS REFORMAS.

Un ciclista del batalló de ferro-carrils.

Tambor d' enginyers.

Pero al menos, procurém entendrens d' una vegada, perque ab aquesta incertitut no hi podém viure.

De la mateixa manera que las empresas de teatros anuncian diariament la funció del vespre, l' autoritat está en lo deber de publicar cada demati un avís que digui d' una manera clara y sense embuts:

«Hoy hay que atacar al moro.»

O bé:

«Hoy es necesario comérselo á besos.»

A. MARCH.

CONTRAST

Ha arribat del ball del finit dissapte: tocavan las cinch al pujar la escala.

La porta li ha obert un pobre diable, lo jayo pacient á qui 'ls anys esblayman, y del senyoret las extravagancias resignat sofreix per las caixaladas.

Passa 'l corredó, travessa la sala, en son quarto 's fica y ab la clau se tanca.

Deixa á recó 'l clach, penja la casaca: desplega 'l periódich, remira sas planas, se cámbia 'l calsat llenca 'l puro y s' alsa.

D' un gran calaixó estotxos destapa y al lavabo, dret, la testa acofada funcionant los tubos que penjan d' enlayre fentse entrar la sonda per nas y garganta ab la esquerra má dona pressió á l' aygua. Tot ficantse al llit entre esgarrifansas maleheix los ossos d' una bona mare vehina d' enfront ¡la samarretayre que passa 'l diumenje fent anar la máquina etjegant cansons, aprop la maynada, lo cor ben tranquil, gojosa esplayantse.

ANTONET DEL CORRAL.

DEL TRANCASSO

¡Gracias á Déu... y á la ciencia! Ja ha desaparegut l' incógnit

Un investigador francès, Mr. Masson, ha realitzat lo miracle.

Fins ara 'ls que tenian lo trancasso, sabian que 'l tenian... y no passavan d' aquí.

¿De qué provenia aquesta enfermetat? ¿cóm s' originava? ¿per quin cantó havia vingut?

Lo empipador no era solzament tenir la malaltia, sino trobarse ab que ningú sabia explicar al pacient la causa del seu mal.

Mr. Masson ho ha descubert: lo trancasso essenzillament... un microbi.

¿Cóm l' ha conseguida aquesta averiguació?

La explicació del sabi francès es tan enrevessada que difícilment se pot entendre; pero, siga com vulga, del fondo d' aquell *lio* 'n surt la conclusió de que la malaltia que tant y tant molesta en l' actual moment á la gent honrada y hasta á la de moralitat duptosa, es un microbi perfectament caracterizat.

De la forma de la bestia no 'n diu una paraula. ¿Es pel estil d' una sangonera, ó d' un *bacillus coma* ó d' un interrogant?

Hasta que Mr. Masson se determini á fer retratar l' animal y á publicar la seva imatge en los periódichs ilustrats, ens quedarém á las capsas respecte á tan important materia.

Sabrém que tenim un enemich, tan petit com terrible; tan traydor com implacable; pero no sabrém la cara que fa, ni si es guapo ó lleig ó tatlot tat-lera.

En cambi, en lo que 's refereix á la vida privada y costums íntimas del microbi, las revelacions del sabi francès son completas y detalladissimas.

L' animal-trancasso 's desarrolla y 's troba com qui diu lo mateix que 'l peix

al aygua, en las grans pressions barométricas. Llavors es quan fa de las sevas y 's multiplica y 's fica per tot arreu.

Quan observin que 'l temps es humit, ja poden dirho desseguida:

—Lo microbi de la gripia corra per aquí.—

LA DISFRESSA DEL DIA

Una cara ben inflada dugas creus, un xich de thé y 'ls resulta una disfressa que llama y no costa ré.

Y sense perdre un moment, tanquin la boca y tápinse 'l nas.

Mr. Masson ho assegura:

—Lo trancasso es un animal que viatja á caball de l' ayre.—

¿Van comprenent?

Segueix parlant Mr. Masson:

—Ab la major facilitat penetra dins del iudividuo pel nas ó per la boca, y un cop introduhit en l' aparato respiratori.... ¡bonanit viola! ja tenen vostés feyna per dias.—

Segons aixó la malaltia ¿será contagiosa?

—Sí senyors—diu lo francés—tan contagiosa com totas las altrás que ho son. Las personas que 's posin en contacte ab algú qu' estigui atacat del trancasso, ja cal que 's preparin á tenirlo ben depressa, si no s' espavilan rentantse boca y nas ab aygua boratada....—

Tot aixó podrá ser veritat ó mentida; pero per lo que pugui tronar y per lo que tingui d' utilizable, 'm sembla que val la pena de tenirho en compte.

Tan mateix avuy ja s' acostuma á descobrir que totas las enfermetats son fillas d' un ó altre microbi.

¿Per qué 'l trancasso no pot tenir la mateixa paternitat?

Hi ha 'l microbi de la rabia, 'l del cólera, 'l de la tisis, 'l de... ¡que sé jo!

Deixém també que hi haji 'l del trancasso.

Y diguém, parodiant á Espronceda:

«Que haya un *microbio* más ¿qué importa al mundo?»

MATÍAS BONAFÉ.

«LO DE SEMPRE»

Desgraciada ó ignocenta, no viciosa
vas caure al mitj del fanch
y en lloch de compadeixet y aixecarte
¡lo mon te despreciá!

Mes quan lo fanch que sols lo cos tacava
fins l' ánima 't cubrí....

¡lo mon va admirar ¡neci! ta bellesa,
los homes van cubrirte de riquesa
y las donas enveja 't van tení!

PAU CLARIANA.

LLIBRES

VIAJE Á AMÉRICA por RAFAEL PUIG Y VALLS.—L' obra que tenim á la vista es un fruyt de la Exposició Universal de Chicago. A aquesta ciutat aná y en ella permanesqué mentres l' Exposició estigué oberta l' autor de l' obra, en compliment de debers professionals, havent pres en l' organizació de la mateixa per lo que respecta á la secció espanyola, una part molt activa.

Al retornar á Europa, 'l Sr. Puig y Valls prengué la ruta de Méjich, Cuba y Puerto-Rico.

De son viatge y de la séva estancia dona compte detallat l' autor de l' obra, en una forma amena, en un istil víu y saturat de subjectivisme. Aixís, al mateix temps que 'ns fém cárrech plenament de lo que veu, de las ciutats, dels monuments, del gran certámen, dels usos, de las costúms y de no pochos fets memorables, contrayém ab l' autor que 'ns acompanya una amistat íntima, que s' engendra ab l' aflluencia de son llenguatge vibrant y vigorós, ab lo tino de sas observacions justíssimas, ab lo bon criteri, exempts de tota preocupació de que fá gala, á través de tant variats païssos, fentnos concebir la idea de que si nosaltres veyem lo qu' ell ha vist pensariam lo mateix qu' ell pensa.

L' obra, en conjunt, es un treball periodístich de verda-der mérit. Com á tal va escriurela, enviant la majoria de

sas páginas al periódich *La Vanguardia*, ahont eran sempre gustosament llegidas. Coleccionadas, ab algunas adiccions importants, forman un llibre dividit en dos volúms elegantment impresos é ilustrats ab un gran número de fotograbats directes y dibuixos primorosos.

Creyém que tots los amants de adquirir una idea justa y exacta de la *Gran fira del Mon* y del modo de ser dels Estats Units, Méjich y las Antillas, procurarán llegir l' obra del Sr. Puig y Valls, baix tants conceptes notable.

GUÍA ENCICLOPÉDICA DE BARCELONA.—Forma un abultat volum de gran tamanyo y además de una descripció sumaria dels principals edificis de la ciutat, grabats reproduhintlos, un plano de Barcelona y l' Ensanxe y 'ls dels principals teatros ab representació gráfica de sas localitats, conté gran número de notas y direccions per ordre alfabétich y de professions de las personas que figuran en las llettras, las arts, l' industria y 'l comer, reunint en aquest punt totas las condicions de un excelent indicador.

EL VIZCONDE DE BRAGELONE, per *A. Dumas*, pare.—Aquesta obra tan popular ha vingut á aumentar la colecció que publica 'l Sr. Tasso, y en la qual figuran las mes principals dels dos grans novelistas. Dumas com moltas de las publicadas fins ara, la present ha sigut traduhida ab fidelitat y á conciencia pel Sr. Tasso Serra (D. Torquato). Sas condicions económicas posan aquest llibre al alcáns de totas las fortunas.

TOPOGRAFÍA

A través de la mágica cortina
de blanca musselina,
sutil com l' ayre y trasparente com glassa,
valguentme de la trassa
que sols dona la ciencia femenina,
he lograt contemplarte
disfressada d' ondina
y prou boca no tinch pera alabarte,
puig desde 'l meu balcó he vist uns païssos,
que encar que de tornarhi desespero,
comparantlos ab mí ja considero
que son Humboldt y Cook uns infelissos
y si visqués Colón emprés no hauría
la marxa envers l' Océa plé de misteri,
que á peu aixut cercar aprop podría
un nou y opulentíssim hemisferi.
Per mí 'n tindría prou si com Elcano
hi pogués dar la volta xano-xano.

FOLLET.

PRINCIPAL

Las funcions van estar suspesas durant alguns dias al efecte de preparar l' estreno de novas produccions. La companyia de la qual forma part la distingida Sofia Romero, ha sigut reforçada ab nous elements.

La senmana próxima donarém compte del estreno de: *Amores de un veneciano* y de *¡A la orden mi coronel!*

LICEO

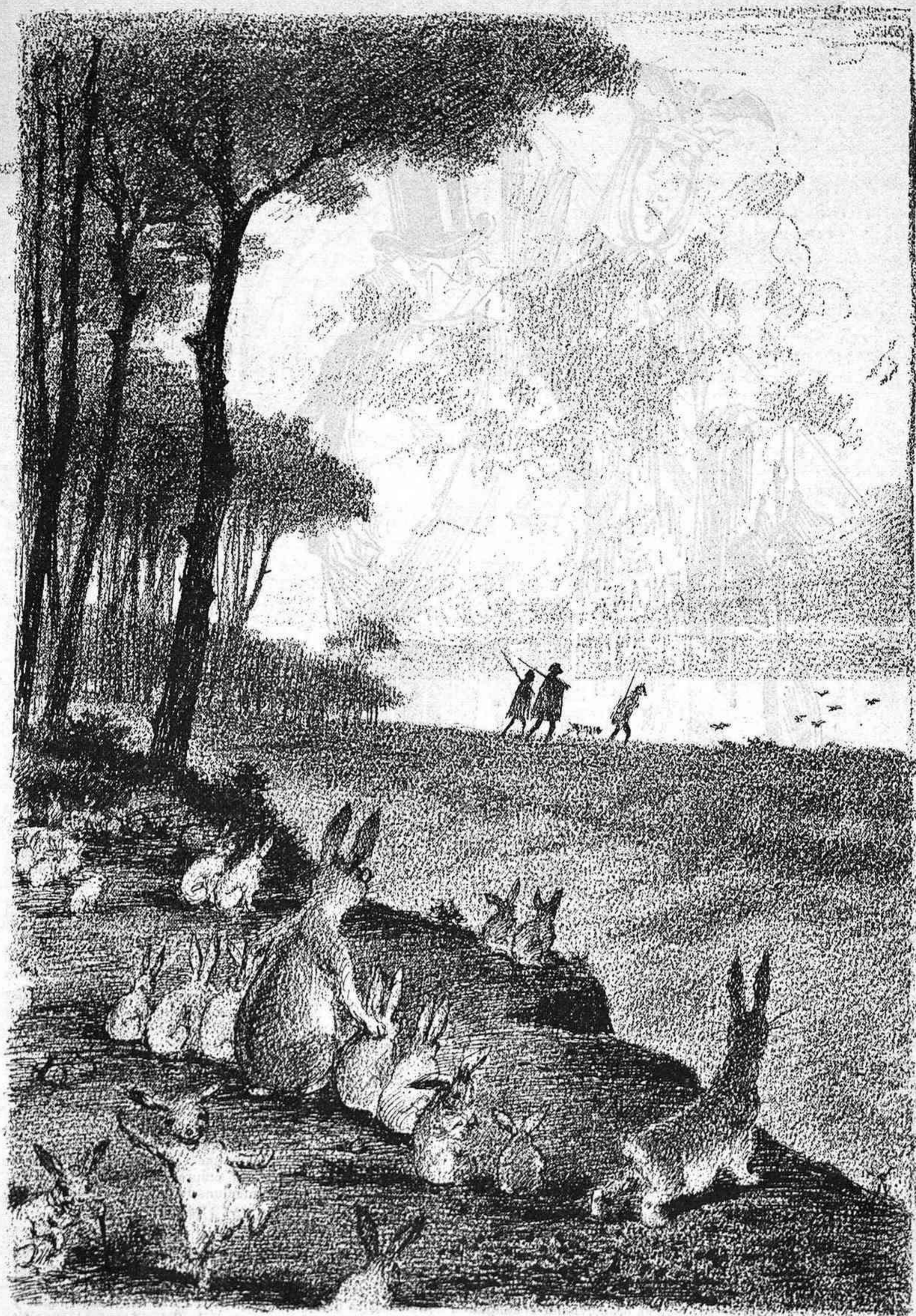
A pesar de haver tingut un éxit desigual, la representació de *Lucrezia Borgia*, va donar ocasió de lluhiment á la Sra. Darclée, que 's va mostrar una vegada més á l' altura de la séva fama.

Se veje molt ben secundada pel tenor Sr. Moretti y pel baix Sr. Perelló, qui pot ben assegurar-se que ha entrat ab molt bon péu en la carrera lírica.

La funció de despedida donada 'l diumenje sigué 'l coro-

—¿Y la llicencia?
—¿Y la llibertat?
—La llibertat no es la llicencia.

—La Guardia Civil es una gran institució. Cridéu tots, fills meus: ¡Visca la Guardia Civil!

DISFRESSAS

Dos trajes barcelonins, senzills, elegants y fins.

nament dels grans éxits alcansats per la Darclee. Bastará dir que al terminar lo tercer acte de *Manon* hagué de presentarse á la escena acompanyada de 'n Moretti, més de dotze vegadas, en companyia del tenor Morelli.

La Darclee se 'n ha anat.—¡A rivederci! Per quant, la notable artista es la base de la campanya que 's prepara pera després de Pasqua.

En lo successiu y fins llavoras tindrem ballaruga en gran escala.

S' está ja ensajant actualment un nou ball ab música del primorós Delibes, l' autor de *Coppelia*. La nova producció 's titula *Sylvia ó la ninfa de Diana*, de la qual n' hém sentit fer los majors elogis.

ROMEIA

Fregoli-Fuentes-Camaleonte va proporcionar al simpátich actor cómic del Teatro Romea, ocasió de demostrar sa destresa en caracterisar diversos tipos, imitant al famós transformista italiá, que tants bons recorts va deixar á Barcelona.

Lo públich va aplaudirlo en gran, y aquesta obreta de

habilitat posada 'l día del séu benefici s' ha hagut de repetir distintas vegadas.

Dimars, estreno del drama *L' abim* del Sr. Reig.

L' obra podria titularse *L' auca del hijo malo*, ja que té per base las aventuras de un jugador qu' en lo primer acte roba y assassina, qu' en l' acte segon, encare que donant mostres de sentir grans remordiments, véu com s' acusa del assassinat per ell comés, y 's condemna á cadena perpétua al nuvi de la séva germana, y que en l' acte tercer ell mateix se delata, y avants d' entregarse á la justicia 's clava un tiro.

Aquesta acció que no peca de nova está desarrollada ab escassa habilitat, repetintse un sens fi de vegadas lo que ja ha vist lo públich, puig l' un personatge va enterant al altre del fet, quan l' espectador ja fa rato que n' está al corrent. De aquesta manera, y plorant y desesperantse per torn rigurós, l' obra, ab tot y ser bastant curta, 's prolonga sense despertar lo menor interés.

Escrita ab versos mes armoniosos que correctes, las situacions culminants dels finals d' acte sigueren aplaudidas, y l' autor junt ab los intérpretes, que per cert, se portaren molt bé, tingueren de compareixer al escenari á rebre 'ls aplausos de la concurrencia.

TIVOLI

Res de nou.

Dilluns, aniversari de la batalla de Tetuan, tingué lloch la funció en honor y á benefici dels voluntaris catalans supervivents de aquella gloriosa campanya.

Un públich numerós assistí á un espectacle que tenia tant de patriótic com de benéfich.

NOVEDATS

La reproducció de *La Redoma Encantada* y l' éxit notable

que ha tingut, demostran l' acert ab que ha procedit l' empresa.

Lo públich ha tornat á veure y admirar lo magnífich decorat del mestre Soler y Roviro, degudament restaurat, en lo qual l' enginy de la tramoya corre parellas ab sas notables condicions artísticas. L' obra además está vestida ab verdader luxu y bon gust, y en ella hi prenen part una numerosa comparsa y un escullit cos de ball.

Ab lo dit res té d' extrany que l' éxit més complert haja correspost als sacrificis de l' empresa, y que fins ara 's contin per plens las representacions de *La Redoma Encantada*.

CATALUNYA

Obras novas:

La flor de la montanya, es una producció que tira á serio, lletra del Sr. Jackson Veyan y música del mestre Saco del Valle. Lo séu argument no ofereix gran novetat, y en quant á la música descollan dos ó tres coros ben contornejats y una notable romana que canta la Srta. Arana ab exquisit primor.

La sarsueleta *Un si y un nó* es una obra de la terra, deguda la lletra als Srs. Cantó y Arambillet y la música al mestre Santonja. Encare que l' argument no es molt nou,

LO NOU CEMENTIRI DE SANT MARTI

com no es aixó lo únich que 's busca en aquesta classe de produccions, y lo que li falta de novetat se compensa ab son caràcter cómic y xistós, de aquí la bona acullida que va tenir per part del públich.

Algúns dels números de música sigueren t a m b é molt aplaudits.

N. N. N.

LAS TRES MIGRANYAS

(FAULA)

A la terra de Xauxa, segons se conta, tres pimpollas hi havia tan vanitosas fleumas y mandras, que de motiu 'ls deyan: «Las tres migranyas.» Totas tres per casarse no duyan pressa dihent que sols los príncipos feyan pesa; [ceps, (aixó de boca) per no haver may cap [mascle trucat sa porta. No feyan altras feynas durant el dia que, criticar als joves y dir mentidas. Probant de veras que la guineu no ha- [ventne diu que son verdas. Del jovent, sense solta, tant van mofarse, que alguns trempats [volgueren pendre venjansa jugantlos luego una broma pesada pero ab salero. Disfressats y ab insig- [nias, tres dels més plagas, d' embaixadors un dia van presentarsels fentlos ofrenas de mantells y coronas per esser reynas. Totas tres d' alegría

van caure en basca y los altres depressa s' aprofitaren; després fregantlos ab vinagre los polsos, galtas y nassos. Pel poble la noticia prompte 's va estendre sent d' ell desde á las horas l' escarni y befa. Fins qu' empipadas de la terra 's van fondre com per miracle.

Oh, noyas que orgullosas y xafarderas,

Lo farán prop d' una mina que proveeix á Barcelona. Es la millor manera de que per tot dia beguém aygua purgant.

criticar á tot bitxo teniu per lema; guardéu memoria d' eixa faula que fácil fos vostra historia.

J. SALLEUTAG.

Del Diluvi del dimars 5 de febrer, edició del demati: «Ha sido nombrado presidente de la Asociación

de Amigos de los Pobres el alcalde Sr. Collaso.

»¿No es secretario de los Amigos de los Pobres ese Roca y R. que tanto se preocupa de los caramelos que dice ofrece el Sr. Collaso?

»Buena ocasión, en tal caso, vá á tener ese sempiterno y perpétuo secretario para apreciar la calidad de los caramelos de su nuevo presidente.

»Digo, á no ser que dimita ó que le dimitan.»

Transcribim textualment aquesta *insensatés* del género manso, porque vejín los lectores de la ESQUELLA que 'l *Diluvi* no es mut, com molts tal vegada 's figuravan. Ha perdut una cosa pitjor que l' us de la paraula.

Perque un periódich, sobre 'l qual pesan acusacions gravíssimas que han quedat constantment sense resposta, surti ab tonterias esbravadas com la qu' hem transcrit, es precis que haja vingut molt á menos. Nosaltres creyam que havia decaygut; pero no tant.

Per lo demás ja sab tothom qu' en l' Associació dels Amichs dels Pobres no s' usan lleminaduras, ni son necessarias. Allá 'ls homes del *Diluvi* no hi farian carrera.

Avuy ja no seria possible, com ho vá ser avants de que 'l Sr. Roca y R. fos nombrat secretari de dita Associació, que un parent del Sr. Laribal adquirís dos kioskos á la Rambla concedits als Amichs dels Pobres, y que 'ls explotés pel séu compte, sense abonar may un céntim á l' Associació, á pesar de haverne tret, durant lo llarch periodo que 'ls explotá, alguns mils duros, com fàcilment pot calcularse.

Temps enrera varem contar ab tots los séus pels y senyals aquesta lamentable historia, y hasta 'l modo com los dos kioskos aludits varen passar als hereus del parent del Sr. Laribal, entre 'ls quals s' hi conta l' actual director del *Diluvi*, y á pesar de tot, aquesta historia va quedar, com tantas altres, sense la menor contestació.

Per lo tant crèguins el *Diluvi*, torni á ficarse 'ls carmetlos á la boca, y calli, que aixó li valdrá mes.

La causa sobre l' incendi de una fàbrica á Olesa de Montserrat ha sigut fecunda en grans sorpresas.

Prescindim del exámen dels testimonis, de las contradiccions en que van incorre, de las revelacions que varen fer; prescindim de si 'l fet resulta mes ó menos probat.

Lo notable, lo que may s' havia vist. es que 'ls périrts encarregats de apreciar lo valor del dany produhit, manifestaren qu' ells no havian practicat may cap acte de valoració, ni havian redactat tampoch las relacions obrants en lo sumari que se 'ls posaren á la vista.

La vista de la causa per aquest motiu tingué de ser suspesa.

Lo mes bonich es que aquestas mateixas relacions pericials havian figurat en un' altra causa instruhida á conseqüencia del mateix fet, y en la qual recaygué una gravíssima sentencia.

Y com siga que en causas per incendi l' importancia material del dany causat influheix en la quantía de la pena, calculis baix aquest punt de vista sols la trascendencia de aquesta anomalia.

Limitantnos á exposar los fets, ens abstindrem de reproduhir los comentaris á que ha donat lloch en los circuls de curials y demás facultatius que

viuhén mes ó menos relacionats ab l' administració de justicia.

Tothom á Barcelona's queixa de lo mateix.

Los fanals de gas del alumbrat públich fan tots cara de prunas agras. Crech que 'ls gresols d' oli podrian competir ab ells sense dificultat.

Y aixó que l' empresa Lebon recauda sumas considerables per aquest servey, y quan no se la paga ab rigurosa puntualitat reclama y obté interessos per las cantitats que se li quedan á deure.

Si ni disfrutant de aquestas gangas, lo gas fa bona cara, ni may.

Ha sigut nombrat soci de mérit de la Societat defensora del lliure cultiu del tabaco á Espanya, nostre amich, lo conegut diputat provincial, don Pau Calvell.

Lo felicitem com á amich... y com á *fumador*.

Per mes que nosaltres creyém que 'ls socis de mérit de la Societat Defensora del lliure cultiu del tabaco, podrian contarse á Espanya á milions.

Tenen dret á tal diploma tots los parroquians forsosos de la Tabacalera.

¿Quin mérit major que 'l que contreuhén barallantse á pipadas ab lo séu veneno?

S' estrena una obra á Madrid, y no falta may algun diputat ó senador reclamant del govern que posi coto á determinats atreviments teatrals.

Se tracta del drama: *El pan del pobre*, y s'aixeca á denunciar lo drama, 'l famós senador, senyor Canga Argüelles. Se practica una investigació y resulta que 'l drama no conté un sol concepte immoral, anti-social, ni pernicios, y 'l Sr. Canga Argüelles se queda ab un pam de nas.

Ara 'l cas s' ha repetit de nou ab lo drama de Sr. Mela titulat *La procesión*. Lo denunciador aquesta vegada ha sigut lo diputat carlista Sr. Barrio y Mier.

Tota la part herética y anti-religiosa del drama dimana del assassinat de un bisbe (qu' es lo traïdor), en lo moment de sortir de la Catedral presidint una professó.

Mes á pesar de la mort del bisbe, consumada en circunstancias tan aparatosas y teatrals, l' obra no vá agradar.

De modo que si 'l Sr. Barrio y Mier s' ha proposat favorirla ab la séva propaganda parlamentaria, tot aixó haurá de agrahirli la empresa de Novedats de Madrid.

Dilluns los eminentes escultors, Srs. Sunyol y Benlliure varen ser obsequiats ab un banquet á ca'n Justin, per un gran número de artistas y admiradors del séu talent.

Los més distingits pintors y escultors barcelonins prengueren lloch en la taula, y alsaren la copa en honor dels dos artistas catalá l' un, valenciá l' altre, que desde Madrid, ahont resideixen, á tanta altura han sapigut colocar l' art escultórich.

Llegeixo en lo *Diari de Barcelona*:

«En estos dias en que se sufren en esta ciudad fríos tan rigurosos *consuela* saber, por ejemplo, que varios caminos de Cataluña, entre ellos la carretera de Ripoll á Puigcerdá, se hallan interceptados por una capa de nieve de más de dos metros de espesor.

En efecte, veure que allà dalt se pelan y alguns fins moren de fret, es molt *consolador*.

Aquest *consuelo* del avi *Brusi*, resulta digne cusí germà de aquell: «*Afortunadamente, los wago- nes destrozados, eran todos de tercera clase.*»

L'altre nit de un magatzém de mobles del carrer de Pelayo vá desapareixer una caixa de ferro de guardar caudals, contenint de 3,500 á 4,000 pes- setas.

Y ningú vá veure res absolutament.

No será extrany per consegüent que 'l dia me- nos pensat desapareguin los campanars de la Séu, y que qualsevol agent de l' autoritat exclami:

—A pesar de lo mucho que he *vichilat*, no me he adonat de res.

Nostre amich lo Sr. Fiter é Inglés ha sigut nom- brat catedràtich de *Historia general del desenrot- llo del Comers y de la Industria*, de la Escola su- perior del Comers de Barcelona.

Digne era de ocupar aquest puesto l' estudiós Sr. Fiter, fundador de la Associació de excursions, de l' Academia científica mercantil y autor de no- tables treballs que han contribuït al foment de la cultura á Catalunya.

Davant de una botiga oberta de fresch en la Rambla de Canaletas:

—Economato.... economato.... ¿qué vol dir *econo- mato*?

—Si vols que 't digui la veritat no ho sé.

Petita pausa. Los dos interlocutors mentres tant miran los aparadors ben provehits de comestibles y lleminaduras de totes classes. Y un d' ells exclama:

—¡Quins embutits mes hermosos!.... ¿De qué deuen ser?

L'altre, com si li haguessen tocat un resort:

—Ara hi caich!.... ¡Economato!.... ¡Y está clar!... Deuen ser de carn d' *ecónomo*!

Un dels primers que varen felicitar al Sr. Co- llaso, pel bon éxit de la séva campanya, sigué D. Jaume, bisbe de Barcelona.

No censuro 'l fet, ans al contrari, l' aplaudeixo, considerant que també 'l bisbe com á ciutadá bar- celoní, ha de alegrarse de la solució satisfactoria donada al assumpto de las murallas.

Pero 'l telegrama que va enviarli, de tant en- tussista qu' era, la veritat, no resulta, puig deya D. Jaume entre altres cosas:

«Le envío un fuerte abrazo y con él mi bendi- ción apostólica.»

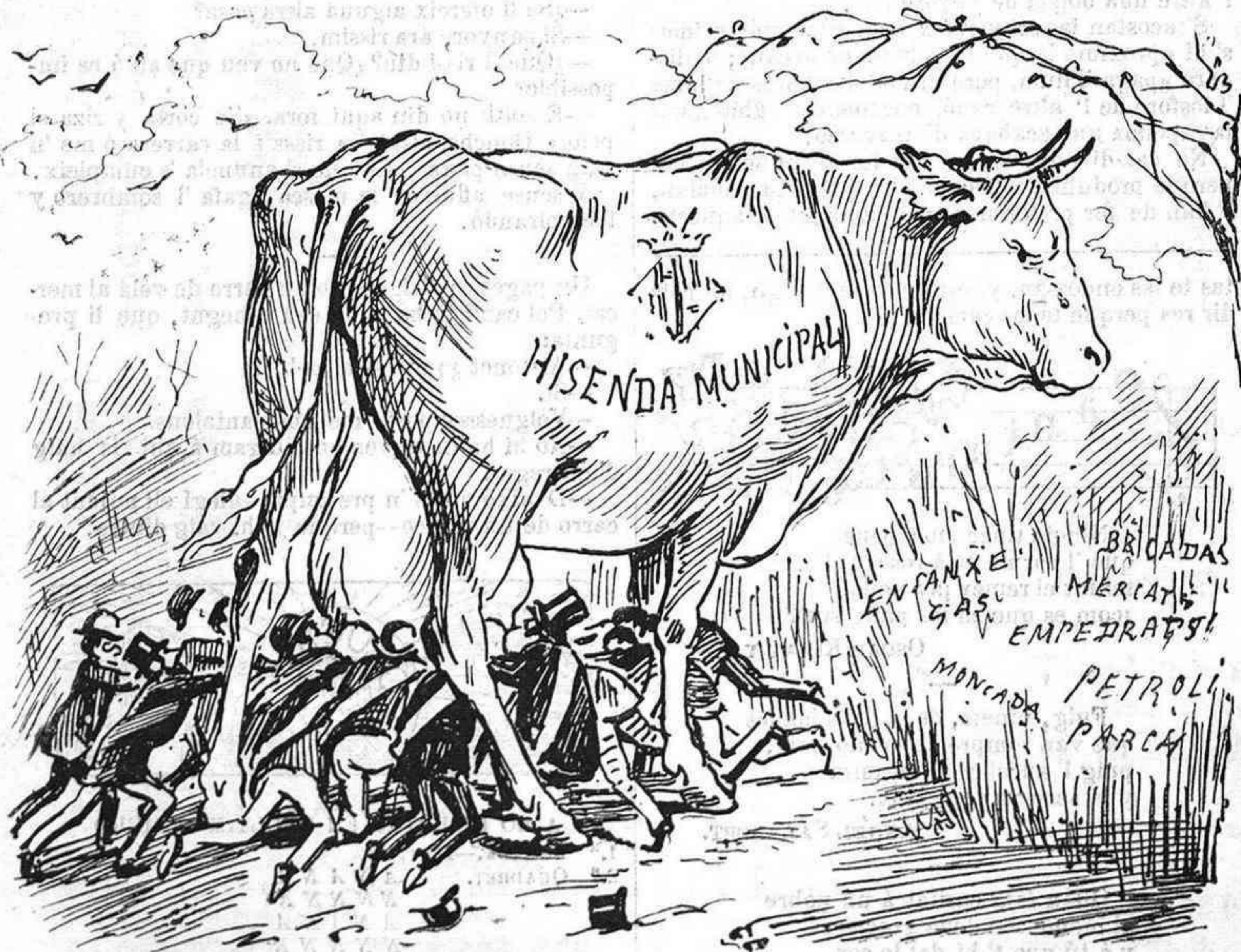
Abrassar y benehir á la vegada es impossible, á no ser que la benedicció 's dongui per darrera, y aixó no ho fá cap bisbe.

Entre dos pobres que demanan caritat:

—Hola, noy, ¿ja no fás de cego?

—Fuig home, no hi ha la vida. Desde que corren tantas pessas de cinch y de deu céntims falsas, to-

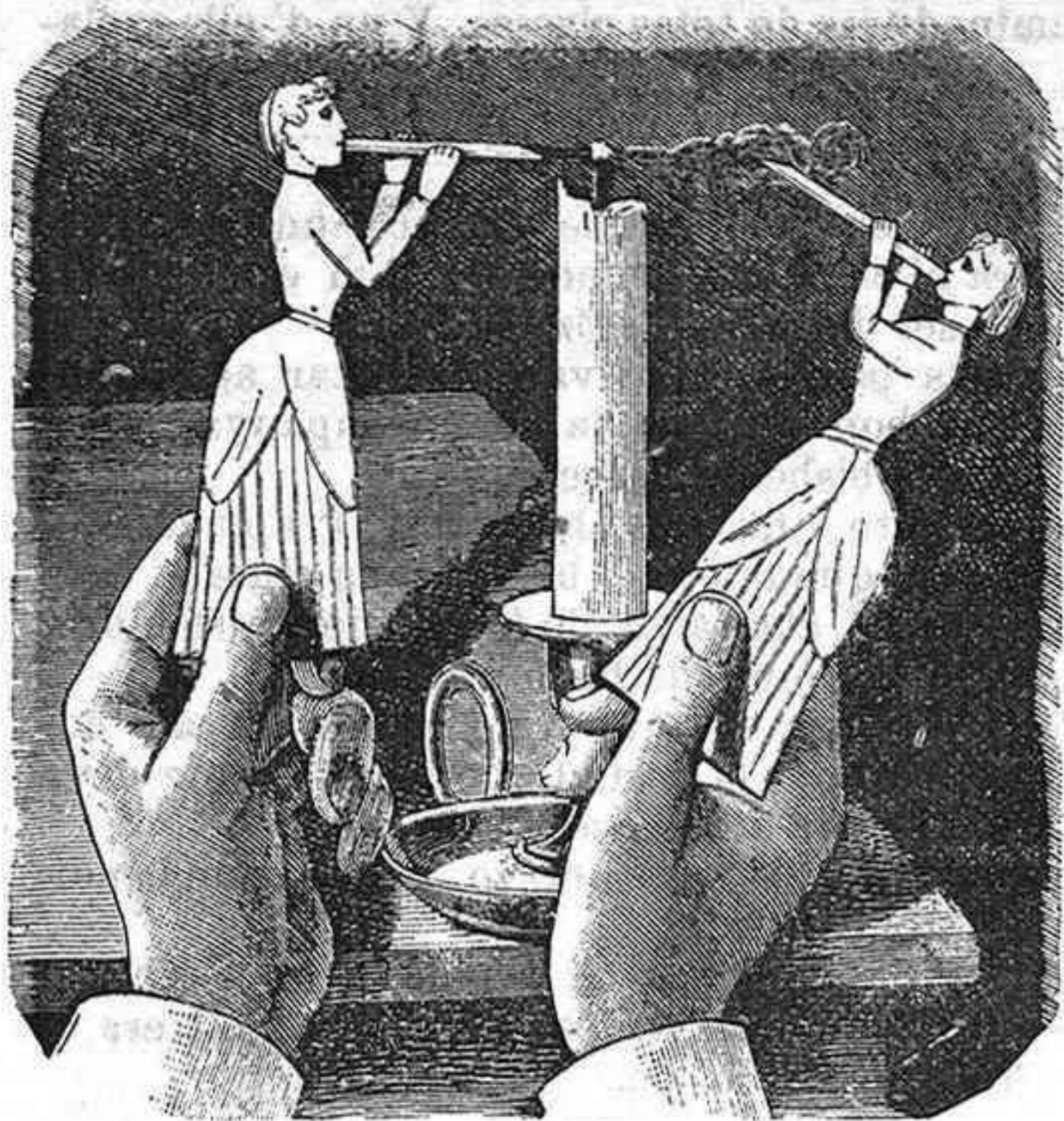
LA VACA MUNICIPAL

¡Pórtinla al Parch, pórtinli!
Colocada allí

lo poble que paga
la veurá munyí.

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

L' ESPELMA QUE S' APAGA Y S' ENCEN

Una espelma encesa y dugas figuras de cartulina retalladas en forma de *senyoreta*. A la boca de cada una de las figuras s' hi adopta un canó de ploma, qual canó s' ompla casi tot d' arena, menos l' extrém més distant de la figura: en dits extrems s' hi posa, en un canó una mica de pólvora y en l' altre una boleta de fósforo pur.

S' acostan las *senyoretas* á la espelma: primer s' hi aproxima la que té pólvora en lo canó; lo disparo apaga 'l llum, pero al mateix temps inflama 'l fósforo de l' altre canó, encenentse súbitament la espelma que acabava d' apagar-se.

No cal dir que 'ls preparatius d' aquest joch, perque produheixi efecte en los que 'l presencian, s' han de fer préviament y d' amagat d' aquests.

tas te las endossan, y, está clar sent cego, no pots dir res perque te las cambíhin.

Nineta tinch una pena
que 'l cor m' está rosegant...
tenint el remey ¡ay nena!
¿com es que 'm fas patir tant?

OSCAR RIMAT Y J.

Fuig, nineta, de aquells homes
que van sempre ab lo cap baix,
puig l' aucellet al sol mira
y la serp va terrejant.

ANGEL SALABERT.

Quan faig caritat á un pobre
al menos me dona gracias,
y á tú que t' hi dat lo cor,
¡orgullosa, ni mirarme!

Lo retrato de mas penas
son las onas de la mar;
puig se 'n forman ja de novas
un pich una n' ha e-clatat.

J. CANANGLA FONTANILLES.

En lo cel hi fa'ta un ángel
qu es el mes hermós de tots,
y jamay podrá tornarhi
mentres tu sigas al mon.

F. CORTADA PARRONDO.

Las paraulas que 't solch dir
son com las onas del mar,
molt bronzentas al venir
y moren al arribar.

UN A. VENDRELLENCH.

Un bromista 's troba en una perruqueria, y demana que li arrapin els cabells.

Terminada la operació y passada una llarga estona sense alsarse del silló, li pregunta 'l fadrí:

—¿Se li ofereix alguna altra cosa?

—Si senyor, ara ríssim.

—¿Que 'l rissi diu? ¿Que no veu que aixó es impossible?

—Escolti: no diu aquí fora. «Se corta y riza el pelo?» Donchs, alsa, 'm rissa á la carrera ó me 'n vaig sense pagar. Lo que s' anuncia 's compleix.

Y sense afluixar la mosca agafa 'l sombrero y toca pirandó.

Un pagés se dirigeix ab un carro de vela al mercat. Pel camí troba á un seu conegut, que li pregunta:

—Antonet ¿que vas al poble?

—Si.

—Volguesses portarme uns pantalons.

—No hi ha inconvenient: dígam á qui 'ls haig d' entregar.

—D' aixó no te 'n preocupis—afegí ell pujant al carro de un brinco—perque jo hi vaig dintre.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—*Ma-ri-no*.

2.ª QUADRET. A N A N A
 N N N N N
 A N A N A
 N N N N N
 A N A N A

3.ª LOGOGRIFO NUMERICH.—*Garlopi*.4.ª GEROGLÍFICH.—*Com mes forats menos pesa*.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2

COLECCIÓN DIAMANTE (Edición López)

VAN PUBLICADOS:

1.º	Campoamor:	Doloras, 1.ª serie.	10.	Campoamor:	El licenciado Torralba.
2.º	— Id. —	Doloras, 2.ª	11.	— Id. —	Poesías y fábulas, 1.ª serie.
3.º	— Id. —	Humoradas y Cantares.	12.	— Id. —	Poesías y fábulas, 2.ª serie.
4.º	— Id. —	Pequeños poemas, 1.ª serie.	13.	E. Perez Escrich:	Fortuna, historia de un perro agradecido.
5.º	— Id. —	Pequeños poemas, 2.ª serie.	14.	A. Lasso de la Vega:	Rayos de luz.
6.º	— Id. —	Pequeños poemas, 3.ª serie.	15.	Federico Urrecha:	Siguiendo al muerto.
7.º	— Id. —	Colón, poema.	16.	A. Perez Nieva:	Los humildes.
8.º	— Id. —	El drama universal, tomo 1.º	17.	Salvador Rueda:	El gusano de luz.
9.º	— Id. —	El drama universal, tomo 2.º	18.	Sinesio Delgado:	Lluvia menuda.

Precio de cada tomo 2 reales

J. M.ª de Pereda

PEÑAS ARRIBA

Un tomo 8.º Ptas. 4'50.

Constantino Gil

CANTOS DE UN MUDO

Un tomo 8.º Ptas. 3.

LOS CONDENADOS
 DRAMA EN TRES ACTOS Y EN PROSA
 POR
B. PÉREZ GALDÓS
 Precio 2 pesetas.

POESÍAS
 por **FEDERICO BALART**

Un tomo en 4.º mayor, edición de lujo, Ptas. 7.

MIEL DE LA ALCARRIA
 DRAMA EN TRES ACTOS Y EN PROSA
 POR
JOSÉ FELIU Y CODINA
 Precio 2 pesetas.

MARIA ROSA

DRAMA EN TRES ACTES
 ORIGINAL DE **A. GUIMERA**
 Preu 2 pesetas.

Antonio R. López del Arco — **TOTUM REVOLUTUM** — EDICIÓN ILUSTRADA — Ptas. 2'50.

C. Lombroso: **LOS ANARQUISTAS** Ptas. 3

Apeles Mestres: **EPÍGRAMAS** Un tomo 8.º Ptas. 1

Jonathan Levy

ARTE DE HACER FORTUNA

MANUAL DE ECONOMÍA PRIVADA
 Y DE MORAL PRÁCTICA, PARA USO DEL ASPIRANTE
 A MILLONARIO HONRADO.

Precio 2 pesetas. Encuadernado 2'50.

ALGO

COLECCIÓN DE POESÍAS
 DE
J. M.ª Bartrina
 CON ILUSTRACIONES DE
J. L. PELLICER

Un tomo 8.º Ptas. 3

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravíos, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebáixas.

XARADA

I

Curiositats... curiosas

En la ciutat de Nasxich
que es mitj hora passat Xauxa
hi ha un home que te las unglas
de las mans, extraordinarias,
y sense dir cap *dos-prima*
cada una te de llargada
dos pams y mitj; las mans sevas
fan horror:—(á n' aquí Espanya
son molts, pro no sé 'ls hi ven
que tenen las unglas llargas.)

Un periódich de Glastevi
diu que allí hi ha una gallina,
que ab molt poch *tercera-quarta*
va pondre, fa quatre dias
cinquanta ous tots enganxats
de las puntas, també cita
que dias avans *hu* bestia
uns rosaris va cruspirse,
aquells ous originals
hu-invers demá 'ls analisan
y 's varen trobar que tots
eran plens de... dinamita.
La policia 's feu cárrech
de la gallina... anarquista.

Va presentarse en lo *tot*
municipal de Pernyl
un home á fe analisarse
uns turrans, no se de quins.
Lo resultat fou que estavan
aquells turrans construhits
ab farina, serraduras
y algún *dos-quart* d' os partit.

Hi ha una casa (de la vila)
al poble de Hospital-let
que 's ven per molt poquets quartos;
es molt antiga, pero es
molt bona... per tirá á terra.
Si algú *primera* vol, crech
que li darán molt barato,
fins potsé á pes de paper.
Pot pagarse ab calderilla
(pro la falsa no s' admet.)

Un gat, que no es pas del frares,
y batejat ab lo nom
de *Prima-quinta* está fent
á Magalou, gran furor.
Com á cosa *tres-tercera*
del que fa l' animaló
ell representa en una ópera
tota la part de tenor,
puig canta ab veu molt bonica
sent complerta la ilusió.
Lo curiós es quan la tiple
agafa 'l gat ab amor.

La mot de la fin.—Escriuhen
de Sant Llorens del Pablanch
que cavant en una vinya
uns pagesos van trobar

una roca que tenia
forma de *dos-hu*, al instant
van descubrir allí una,
mina de bitllets de banch.
Lo govern ho ha sapigut
y 's diu que ha telegrafiat
allí que... *puntos suspen-*
sivos, más vale callar.

J. STARAMSA.

II

La *primera*, uaa vocal;
prima-terça, nom de dona,
segona-terça, animal
y una artista la *Total*
celebrada á Barcelona.

RAMÓN BALLEL.

TRENCA-CLOSCAS

OLA NAS DRET, QUE TAL, MACA

Formar ab aquestas lletras lo nom de una població cata-
lana.

A. CAVALLÉ Y FOLCH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Animal de ploma.
2 3 4 5 6 7 8.—Arbre.
5 4 5 6 7 8.—Ofici.
1 2 3 4 5.—Animal de ploma.
5 2 1 4.—Aliment.
3 2 1.—Animal.
7 8.—Nota musical.
8.—Vocal.

UN EXTRANJER.

GEROGLIFICH

× ×
0 0 0
3
Quevedo
Prim
LI
K S I

WEBER.

UNA SENYORA DE BULTO

—Lo menos ne necessitaria quatre per mí sola
de cotillas com aquesta.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63